

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: T. V.**, zastoupena JUDr. Jiřím Beránkem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 304, Mělník, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 626/2003 - 19 ze dne 27. 11. 2003,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu JUDr. Jiřímu Beránkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1075 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM - 6391/VL - 11 - P16 - 2001 ze dne 8. 2. 2003, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje, jak lze dovodit z obsahu podání, důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, důkazy opatřené pro rozhodnutí nebyly úplné a rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Žalovaný tak porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění. Stěžovatelka svá tvrzení odůvodňuje tím, že v zemi původu je ohrožena na životě, nemá se kam obrátit o pomoc. S odkazem na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z roku 1991 a ve věci Vilvarajah z téhož roku, a na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků z roku 1992, pak stěžovatelka dovozuje, že v jejím případě se jedná i o důvody humanitární, na základě kterých je možno udělit azyl podle § 14 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy a odkázal na obsah správního spisu; zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává důvody.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 8. 2. 2003, č. j. OAM - 6391/VL - 11 - P16 - 2001, bylo řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastaveno, neboť stěžovatelka se opakovaně bez řádné omluvy nedostavila k pohovoru, ačkoliv byla o termínech obou pohovorů určených na den 6. 1. 2003 a na den 31. 1. 2003 řádně vyrozuměna, a stav spisového materiálu neumožňoval správnímu orgánu rozhodnout ve věci.

Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu. Stěžovatelka namítla, že správní orgán pochybil, když zastavil řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu. O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem č. j. 47 Az 626/2003 - 19 ze dne 27. 11. 2003 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že byly splněny obě podmínky stanovené v § 25 písm. d) zákona o azylu a řízení o udělení azylu bylo v souladu s platnou právní úpravou zastaveno. Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze, jež byl doručen dne 14. 1. 2004, podala stěžovatelka dne 23. 1. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě správní orgán rozhodl o zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Krajský soud žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka tak měla v podané kasační stížnosti zpochybňovat správnost závěru krajského soudu, že byly splněny obě podmínky pro zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť pouze z tohoto pohledu byla věc správním orgánem a krajským soudem posuzována. Jen k tomu bylo možno upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu; takovéto důvody však stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla.

Stěžovatelka uvedeným způsobem nepostupovala, takže kasační stížnost není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná a Nejvyšší správní soud ji proto jako nepřipustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2004, č. j. 47 Az 626/2003 - 41, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal advokátu JUDr. Jiřímu Beránkovi odměnu ve výši 1075 Kč (jeden úkon právní služby po 1000 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu